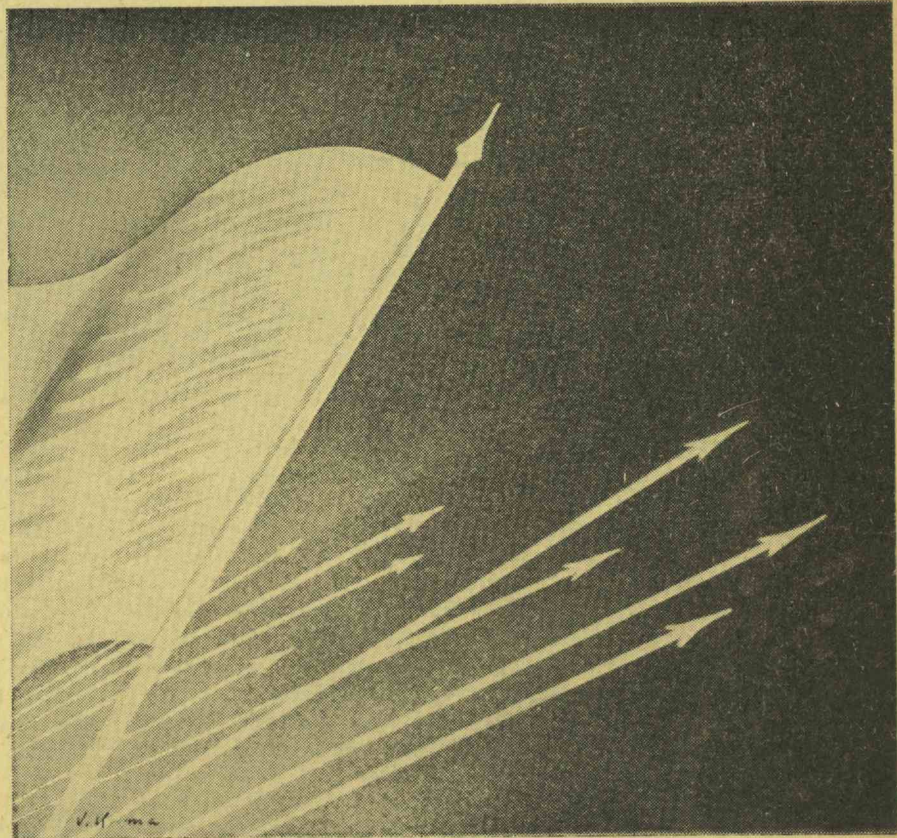
LUO LIPPUJEN!

LIPPU ON NOSTETTU

N:o 3

Helmikuun 15 p. 1937

2:—

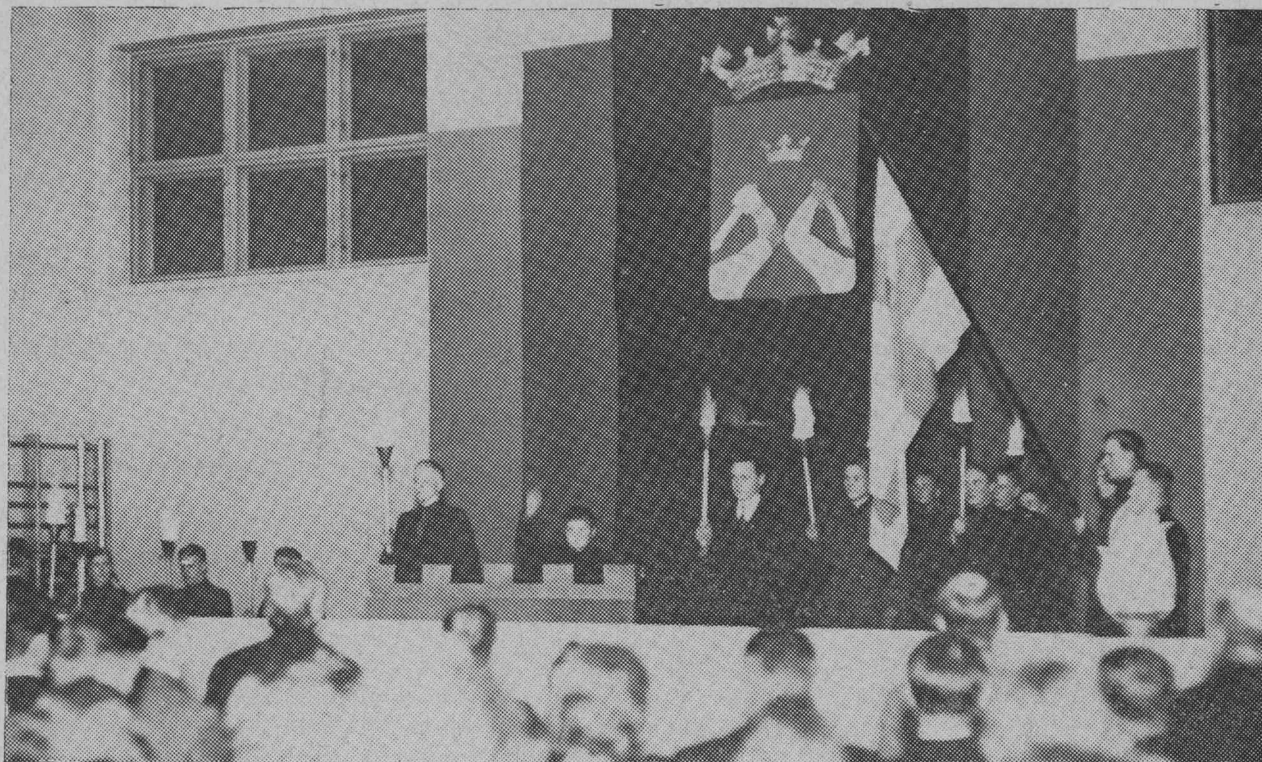
LUO LIPPUJEN!

ISÄNMAALLIS-KANSALLINEN TAISTELULEHTI

N:o 3 15. 2. 1937

Vastaava toimittaja: VILJO LIUS

Toimitus ja konttori: Helsinki, Hallituskatu 17, ovi 209. Puh. 35316. Avoinna 9—17

Maakunnan tervehdys IKL-nuorison propagandapäivillä Viipurissa.

IKL-nuorison propagandapäivät ovat ohi. Soihdut ovat sytytetyt, lippu on kohonnut alkaneen taistelun merkkinä. Kautta maan ovat propagandapäivät onnistuneet erinomaisesti, yleisömenestys juhlissa on ollut odottamattoman suuri, mieliala myönteinen ja tuntuu siltä, että juuri tällä hetkellä liikkuu nuorison keskuudessa jälleen kansallisen herätyksen aalto, joka tempaa yhä uusia ja uusia nuoria mukaan.

Luvatkaamme vain nyt jatkaa rynnäkköä siksi, kunnes lippu, joka nyt on nostettu, voidaan vihkiä voittaneen nuorison kunniaviiriksi.

KAKSI ISÄNMAATA

„Sillä jotka noin puhuvat, ilmaisevat etsivänsä isänmaata. Ja jos he olisivat tarkoittaneet sitä maata, josta olivat lähteneet, niin olisihan heillä ollut tilaisuus palata takaisin; mutta nyt he pyrkivät parempaan, se on taivaalliseen." — Hebr. 11 : 14—16.

Jo varhain Jumala oli luvannut Israelin kansan esi-isille Kanaanin maan siksi paikaksi, jossa heidän tuli hoitaa saamiaan leiviskÖjä. Monet jalot miehet ennättivät kuolla näkemättä heille luvattua maata. Mooseskin, joka on suurimpia kansanjohtajia, mitä koskaan on ollut, sai vain kaukaa Nebon vuorelta tähyillä Luvatun maan siintäviä rantoja. Ja kansa, joka hänen jälkeensä pääsi siihen maahan, sai taistella sen itselleen.

Ihmeellisesti on Jumala johdattanut Suomenkin kansaa. Jo tuhansia vuosia sitten se saapui tänne tuhansien järvien maahan. Täällä sen esi-isät itkivät ja iloitsivat, elivät ja kuolivat, mutta vapaata, itsenäistä valtakuntaa, meille luvattua maata, he eivät nähneet. Heidän poikansa ja pojanpoikansa sitten taistelivat vapaaksi tämän maan. Me vapaussodan aikuinen nuoriso ja nykyinen itsenäisyyden ajan nuoriso ei saa kuitenkaan koskaan unohtaa, että kaikki ne tulokset, joita näemme ympärillämme, lepäävät esivanhempiemme työn perustalla.

Se mikä on hien ja taistelun tulos, on aina rakasta meille. Siksi me emme voi vain puolella sydämellä isänmaatamme rakastaa. Tämä maa vaatii meidät kokonaan, silloinkin kun se ei voi uskollisimmalle lapselleen antaa — kuin unohdetun haudan hänen kuolemansa jälkeen. Kolkko olisi kuitenkin isänmaan ystävänkin kuolema, jollei hän näkisi mitään muuta kuin tämän katoavaisen maan, oli se sitten miten rakas ja kaunis tahansa. Siksi sanotaan, että Israelin kansan parhaimmat aina pyrkivät vielä parempaan, se on taivaalliseen. Eräältä vanhalta suomalaiselta mieheltä kysyi eräs ulkomaalainen, mikä on ollut hänen elämänsä päämaali. Hän vastasi tähän tapaan: „Minulla on ollut kaksi päämäärää elämässäni. Ensiksi olen pyrkinyt rakastamaan Taivaallista isänmaatani ja toiseksi tätä maallista." Ulkomaalainen oli kovasti ihmetellyt tätä vastausta. Monille se on outo vastaus nytkin. Mutta niin asianlaita juuri on. Suurien kansallisten herätysliikkeitten aika viime vuosisadalla oli myöskin voimakkaan uskonnollisen herätyksen aika. Ihminen, johon Taivaallinen tuli lankeaa, ei voi olla välinpitämätön maallisenkaan isänmaan kohtalosta, mutta ennenkaikkea hän pyrkii jakamattomalla sydämellä taistelemaan Taivaallisen isänmaansa puolesta. *Rakkaat nuoret! Sekä taivaallinen että maallinen isänmaa, vaikka ne ovatkin Jumalan lahjoja, on aina sodalla valloitettava.*

Onnellinen on se, jolla on kaksi isänmaata, mutta vielä onnellisempi on se, jolla niitä on kolme. Unkarilainen runoilija ja vapaustaistelija, pastori Tompa kirjoitti runon, jonka nimi on „Haikara". Siinä hän sanoo: „Minä kadehdin sinua, haikara, kun sinulla on kaksi isänmaata; minulla on vain yksi, sekin on rikkirevitty Tynkä-Unkari." Haikarat ovat vain kesäisin Unkarissa, talvella ne oleskelevat Affrikassa. Siksi niillä on kaksi kotimaata. Kaksi vuotta sitten eräs unkarilainen palavasydäminen luterilainen pappi oli Suomessa, oppi suomen kieltä ja rakastui suomalaisiin niin, että hän, kertoessaan yllämainitun tapauksen, lisäsi: „Minä en kadehdi haikaraa, sillä minulle Jumala antoi kolme isänmaata, yhden taivaassa ja kaksi maan päällä, Unkarin ja Suomen."

Todella onnellisia ovat ne ja kaikkein rikkaimmat, joilla on kolme isänmaata: taivas, Suomi ja joku puristuksessa oleva suomalais-ugrilaisen kansaperheen jäsen, joka kaipaa ja tarvitsee nuoren sydämen lämmön.

Nuoret taistelutoverit! Kokoontukaamme „luo lippujen", mutta aina siinä mielessä, että „ei taivaaseen päästä, jos rakas on maa."

K. E. Rinne.

„Järjestyshäiriöitä"

Sinimusta-järjestön lakkautuspäätös Helsingin raastuvanoikeuden IX osastolla viime joulukuun 15 p:nä on herättänyt ristiriitaisia tunteita. Toisella taholla on sitä tervehditty peittelemättömällä riemulla, onhan saatu viimeinkin oikeuden virallisella päätöksellä lakkautetuksi järjestö, jonka oikeusistuin totesi toimineen *„hyviä tapoja vastaan"* ja siten yhteiskunta ja valtio vapautetuksi sitä vakavasti uhkaavasta vaarasta. Että tätä iloa on tunnettu marxilaisella taholla, joka tunnetusti ponnistelee kaikki voimansa hyvien tapojen säilyttämiseksi kansakunnan elämässä on ilman muuta selvää. Samoin ovat tunteneet helpoitusta ne vapaamieliset keskustapuolueet, joiden sydämellä on aina ollut Suomen nuorison siveellinen kasvatus ja, jotka tunsivat vakavaa huolta sen luisumisesta siveellisesti ala-arvoiseen elämään, jonka näkyvimpänä symboolina oli aina Sm.-järjestö lyhyen toimintansa aikana. — Mutta että oikeistolaispiireissä myös on tyydytyksellä Sm.-järjestön hajoitus pantu merkille on epäilemätöntä. Kirjoittihan m.m. *Uusi Aura* heti kun paljastukset Sm.-järjestön „rikollisesta" johdosta tulivat ilmi m.m.: „On selvää, ettei viranomaisten tällainen paljastus voi jäädä jatkuvia tutkimuksia ja toimenpiteitä vaille. Nuoriso on pelastettava tällaisten väärien profeettojen kynsistä, kansa vapautettava siitä epäluulojen myrkyttämästä ilmapiiristä, mihin koko iikooälläläisleirin hääräily on sen johtanut, sekä valtio ja yhteiskunta turvattava tämänkinmallisten salavehkeilijäin yllätyksiltä. Valtiovallan toimenpiteitä on tuettava kaikkien niiden kansalaisten, joille siveellisiä arvoja, hyviä tapoja ja lakia uhmaavien vehkeilijöiden korttien paljastuminen pystyy puhumaan selvää, velvoittavaa kieltään. *Isänmaallisuus on puhdistettava sairaaloisen rikollisesta kuonastaan . . ."*

Kuitenkin joutuu kysymään näitä vakavan siveellisen tunnon sanelemia rivejä lukiessaan eikö näiden moraalin vartijoiden olisi kiinnitettävä huomiota siihen, ettei ehkä vielä tällä toimenpiteellä isänmaallisuus ole tullut vapautetuksi kaikesta „sairaaloisen rikollisesta kuonastaan". Emme nim. usko, että vielä sillä, että sinimustia kohdellaan kuin kapisia koiria kaikki nuorisoamme uhkaavat siveelliset vaarat on saatu torjutuksi. Sillä huolimatta Sm.-järjestön toiminnan lakkautuksesta, näyttää nuorisomme siveellinen taso niin selviä turmeltumisen ja mädäntymisen oireita, että ellei sen läpi käy joku sitä puhdistava uudistusliike, niin kansallamme on peloittava tulevaisuus edessänsä.

Tarkoitan lähinnä sitä sangen hyvin organisoitua *jumalattomuusliikettä,* joka jatkuvasti työskentelee nuorisomme vieroittamiseksi jumalanpelosta ja kaikesta uskonnollisesta vaikutuksesta. Tätä jumalattomuuspropagandaa seuratessa, joutuu epäilemään, että sillä on organisoitua yhteyttä siihen jumalattomuuspropagandakeskukseen, jonka päämaja on Moskovassa. Toista vuotta sitten järjestivät eräät marxilaiset ylioppilaat Helsingin työväentalolla „kansalaiskokouksen", jonne kokoontui tulenkantajia y.m. „hyvien tapojen" mukaisten järjestöjen jäseniä. Täällä hahmoiteltiin suuntaviivat sille kulttuuritaistelulle, jonka päämääränä on johdattaa Suomen nuorisoa pimeydestä valoon. Siellä julistettiin m.m. „Kristus on vain antiikin suuri luokkataistelija. Vapaa ja terve ihminen ei tarvitse Jumalaa. Jumala ei ole luonut ihmistä, vaan ihminen on luonut Jumalan." Näistä premisseistä lähtien hahmoiteltiin myös käytävän taistelun suuntaviivat: „Papit ja uskonto lahotkoot rauhassa." *„Jos jonkun kansalaisen asunnossa on luteita tai muita syöpäläisiä, niin hän tietysti hävittää ne sukupuuttoon. — Samoin on pappien ja uskonnon laita."*

En kirjoita tätä sellaisena *„luteena"*, joka persoonallisesti olisin katkeroitunut tällaisten suunnitelmien johdosta. En myöskään henkilönä, jonka hengessä on *„sairasta, siveellisesti mätää, yhteiskunnan ja valtion kannalta anarkistisen vaarallista"* kuten minusta kokoomuslainen Uusi Aura yllä koskettelemassani kirjoituksessa lausuu. Kirjoitan vain todetakseni sen kylmän tosi-asian, että tällaisia puheita ja tällaista työtä ei valtiovalta nähtävästi pidä „hyvien tapojen vastaisena" siitä päättäen etteivät sellaisen esittäjät ja tekijät joudu niistä edesvastuuseen.

Äskettäin sain Vaasan Hovioikeuden tuomion, jonka mukaan minun todettiin osallistuneen eräisiin rikkomuksiin m.m. siihen, etten ollut estänyt *„eräitä järjestyshäiriöitä"* ja tuomittiin minut senvuoksi menettämään pappipalkkani kolmelta kuukaudelta. Koska nämä „järjestyshäiriöt" — joita sivumennen sanoen on vain yksi — liittyvät kirjoitukseni aiheeseen läheisesti, en malta olla niitä kertomatta vaikka ne ovat tulleet aikaisemmin eräässä yhteydessä selostetuksi. Ne tapahtuivat Vallilan työväentalolla marxilaisessa nuorisojuhlassa keväällä 1935. Tässä tilaisuudessa, jossa esiintyi m.m. juoppoparantolasta vapautunut tohtori Mikko Erich, esitettiin seuraavan tapainen näytelmä: Kaksi miestä tapaavat toisensa tiellä. Toinen on humalassa ja juottaa pian toisen-

Nuorison kasvot

V. KALERVO

Kun ajattelen nykypäivän isänmaallista nuorisoa, tätä nuorisoa, joka on pakkopaitaan puettu, jonka suuhun on pantu kapula, ettei sen uhrauksiin kehoittava taisteluhuuto häiritsisi politiikkojen itsekylläisiä ilopitoja — —, niin ajatukseni vievät ajassa taaksepäin, lyhyen tuokion vaan, ei täyttä kahta vuosikymmentä, ja minä näen sen aikaisen nuorison ilmi-elävänä edessäni. Elävänäkö? Niin, elävänä ja kuolleena — — —! Mutta kunnian kirkas kehä ympäröi tuon nuorison kasvoja näinpä ne sitten taisteluinnosta punertavina tai lepäsi niillä kalman valkea hohde.

Minä tahdon virkistää muistojani tuolta ajalta. Otan laatikostani, muistojen kätköstä kuluneen taskukirjan. Sen kansien läpi on painettu vuoden 1918 lähtemätön leimasin, ja kun minä avaan kirjan ja katselen sen sisällystä, muutamia papereita, todistuksia ja kirjeitä on niissäkin kaikissa tuo sama leimasin merkki — — — pieni pyöreä reikä, jota ympäröi muutaman sentimetrin laajuinen tummanruskea värirengas. Se on kiväärin luodin reikä, jota ympäröi nuoren partiopojan „Vaari Jurmingin" kauvan sitten tummennut sydänveri.

Ja ajatukset kiertävät tuon muiston ympärillä — —. On maaliskuun 3 päivä 1918. Aamuvarhaasta on taisteltu Lusin kentällä. On edetty avoimelle pellolle ja ryhmäni on päässyt asemiin pienten kivikasojen taa keskellä peltoa. Edessä olevalla korkealla peltosaarekkeella ovat punaiset vahvoissa asemissa ja kauvempana olevan metsänrinteessä säestää punaisten patteri kumealla äänellään jatkuvaa kivääri- ja konekivääri rätinää. Etenemään ei tältä kohdalta päästä, odotetaan sivustojemme saartoliikkeen kehittymistä. On aikaa ajatella muutakin kuin edessä olevaa vihollista. „Missähän „poika" lienee tällä hetkellä. Lusin ensimmäisessä oli ollut ryhmänsä mukana etuvartiossa jossain metsätorpassa, jääneet punaisten saarrokseen koko ryhmä, ja nyt toista viikkoa aikaa ei miehistä ollut kuulunut mitään. Meikäläiset olivat silloin joutuneet perääntymään ja jättämään Lusin punaisille. Tänään aamuhämärissä olimme eräässä tien haarassa ennen Lusia tavanneet kolmannen komppanian ja joku oli ohimarssiessamme huutanut, että „pojan" ryhmä oli jälleen komppanian mukana, mutta ei ollut aikaa selvänottoon —, tapaamiseen.

---

kin karhuviinasta juovuksiin. Sitten hoilataan „Hosiannan' säveleellä: „Hosianna Davidinpoika". Tämän jälkeen esiintyi lausuntakuoro esittäen lausuntaa, jossa m.m. sanottiin: *„Isä, Poika ja Pyhä Henki eivät voi sorrettuja autaa, sillä ne ovat vain petosta!"*

Tällöin panivat läsnäolleet sinimustat toimeen mielenosoituksen tunnetuilla seurauksilla. Myönnän että olisin voinut sen estää jos olisin tahtonut, mutta sallin sen tapahtua. — Tämän olen poliisillekin vapaaehtoisesti tunnustanut (eikä sitä muuten olisi saatukaan tietää) ja olen kärsinyt ja kärsin edelleenkin tekojeni seurauksista. *„Uusi Aura"* k.o. kirjoituksessaan väittää minun johtaneen nuorisioa *„rikollisen terrorismin tielle"* ja vaatii senvuoksi eroitettavaksi papinvirasta ja eduskunnan jäsenyydestä. — Jos Suomen laki siihen velvoittaa on tietysti siihenkin alistuttava. — Mutta sekään toimenpide ei voi estää minua saamasta jatkuvasti aikaan yhdessä kansallisesti heränneen nuorison kanssa *„järjestyshäiriöitä."* Ei ylläkuvatunkaltaisia, ei sellaisia, jotka rikkovat lakia vastaan. Mutta „järjestyshäiriöitä" tämän syvässä unessa nukkuvan kansan sielussa. *Sillä jos nämä „järjestyshäiriöt" lakkaavat, lakkaa lopulta olemasta koko tämä järjestystä rakastava kansa.*

Helsingissä 5 p:nä helmikuuta 1937.

Elias Simojoki.

Oli jo iltapäivä. Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta ja sulatteli lunta. Lumikaapu oli likomärkänä, vaatteetkin tuntuivat kosteilta. Silloin kuului takaapäin huuto: „Ryhmänjohtaja hei!" — „No mitä nyt." Katson taaksepäin. Sieltä kahlasi aamulla taistelun alkaessa ryhmästäni harhautunut mies, lyhyitä syöksyjä tehden. — „Veljenne kaatui äsken kolmannen komppanian rintamalla tien vieressä".

„Poika"! Olin saanut vastauksen äskeisiin mietteisiini. Hän oli siis sittenkin mukana — — —, tai oikeammin oli ollut. Partiopoika „Vaari Jurminkia" ei enää ollut olemassa.

Otteeni kivääristä helpoittaa. Käännyn selälleni lumikuopissani ja katselen maaliskuun aurinkoiselle taivaalle. Kuulat vinkuvat yläpuolellani, joku iskee ilkeästi räjähtäen kivikasaan edessäni ja harvakseen ulisevat tykinammukset kuin urkujen bassoäänet. Mutta minun mielessäni on niin kumma, pyhäinen rauha.

Kirkkaita kipinöitä ilmestyy siniselle taivaalle. Mitä —? Tähtiäkö — — —? Ei, nehän liikkuvat nopeasti ristiin rastiin. Sinunko sielusi, pikku-veli, etsii avaruuksien ikkunoita — — —. Silmien harhanäkyä vaan! Mutta sinä sait ensimmäisenä meistä suorittaa isänmaan vapauden hintaa. Tänään sinä, huomenna, tai miksei vielä tänään on minun vuoroni —. Partiopojan sielunmessu oli pidetty kimaltelevalla hangella maaliskuun kirkkaan auringon alla.

„Ryhmä syöksyyn, ylös, mars mars"! Kuulat vinkuvat, tuoni niittää satoaan, mutta auringon laskettua on Lusin taistelukenttä valkoisten käsissä. Pieni palanen vapautettua Isänmaata monen valkoisen nuorukaisen sydänveren hinnalla.

Yön sai ryhmäni viettää etuvartiossa, mutta aamulla sain luvan käydä ambulanssissa kylän keskustassa. Kysyin kaatuneita. Ruumiit oli jo lähetetty Sysmään. „Oliko veljeni niiden mukana"? Ei tietty varmuudella. Kolmatta komppaniaa ei enää ollut paikalla. Seuraavana päivänä sain luvan käydä Sysmässä, vainajia katsomassa.

Jälleen kirkas maaliskuun päivä. Sairaanhoitajattaren kanssa astun hämärään aittaan, jonka lattialla, pitkässä rivissä häämöttää sarkatakkisia, hiljaisia sotilaita.

Missä —?

Sairaanhoitajatar osoittaa rivin äärimmäistä. Kumarrun katsomaan vainajaa.

Vastassani on tuntemattomat kasvot, ei pyöreät pojan kasvot, vaan pitkähköt laihat kasvot, joista rauhalliset silmät tuijottavat vakavasti vastaani. Huokaan kuin helpotuksesta. „Ei, hyvä neiti, ei tämä ole veljeni".

Sairaanhoitajatar ojentaa minulle luodin lävistämän taskukirjan, kartan ja kompassin, jotka kaikki tunnen niin perin hyvin. Polvistun vainajan viereen. Silmät ovat jo tottuneet aitan hämäryyteen. Tunnenhan minä jo Isä-Ukon sarkatakin, joka suuruutensa vuoksi sai pojalla tehdä päällystakin virkaa, tunnen toppa-tallukat, jotka matkalla hankimme pakkasen kiristyessä. Nuorukaisen kasvot vaan ovat oudot. Elämän suurin uhri —, sydänveri Isänmaan vapaudelle, pohjolan valkeille hangille vuodatettuna oli tehnyt ne tuntemattomiksi, mutta niissä kuvastui velvollisuutensa täyttäneen suuri rauha.

Silmieni ohi kulkevat lukemattomat, minulle tuntemattomat nuorukaiskasvot, joilla vuonna 18 lepäsi tuo samainen kalpea rauha, saman tinkimättömän velvollisuuden täyttämisessä saavutettu. Heporaudan „Sankaripoikien" sadat sankarinuorukaiset kulkevat ohi loputtomana jonona. Kiveen veistetyt vuosiluvut vapaussotamme sankaripatsaissa kertovat lahjomattoman tarinansa nuorisomme suuresta uhrista silloin, kun vapaus tälle maalle luotiin. Mutta missään minä en tuona vuonna tavannut politiikkojemme ja puoluejohtajiemme kirjoituksia, joissa olisi nuorisoa kielletty „politikoimisesta", Isänmaan asioihin sekaantumisesta. Jossain kaukana rintamantakana ne olivat ehkä nuo viisaat ja varovaiset herrat. Ravistivat ehkä viisaita päitään todetessaan sen „majesteettirikoksen", joka oli tapahtumassa, kun tämä kansa nousi laillista esivaltaansa, Ryssän kaikkivoimaista valtiomahtia vastaan. Mutta viisaudessaan ainakin useimmat näistä vaikenivat ja pesivät kätensä kaiken varalle. Tapaus oli outo. Ei osattu laskelmoida lopputulosta ennakkoon. Eivät olleet vielä silloin ikäloppuja nykyiset voimakkaat puoluejohtajamme, jotka valtansa turvin ovat antaneet piiskan iskuja vasten nykypäivän isänmaallisen nuorison kasvoja, — eivät olleet ikäloppuja silloin, mutta montako heistä nähtiin marssivan niiden riveissä jotka elämän suurimman uhrin hinnalla loivat kansakunnallemme vapauden?

Seuraavana vuonna minä näin jälleen lohduttoman pitkät rivit jäykistyneitä nuorukaiskasvoja Eestin ja Latvian veristen taistelupäivien jälkeen. Nuorukaisten sydänverellä kirjoitettiin jälleen historian lehtiä. Puoluejohtajat kotimaassa olivat jo rohkeampia. Ne alkoivat kotiutua ottamaansa valta-asemaan. Kiukkuisia kirjoituksia alkoi esiintyä sanomalehdistössämme noita nuorukaisia ja heidän johtajiaan vastaan, jotka lahden eteläpuolella loivat Suomen suvun historiaa. Heidät leimattiin seikkailijoiksi ja rosvoiksi ja monet juonet punottiin kotimaassa tuon nuorukaisjoukon urotekojen mustaamiseksi. Mutta siitäkin huolimatta loi tuo nuorukaisjouk-

ko elämän suurimman uhrin hinnalla uuden Suomen sukuisen valtakunnan.

Ja taas seuraavina vuosina uhrasi nuorisomme heimouhriaan Karjalan iki-metsissä Suomen-heimon yhdistämiseksi suureksi ja voimakkaaksi. Lukemattomien nuorukaisten kalvenneet kasvot peitettiin Karjalan multiin. Mutta niilläkin kalvenneilla kasvoilla loisti sädekehä, vankkumaton usko tämän kansan suureen tulevaisuuteen.

Kotona jakoivat puoluejohtajat saalista, tapeltiin valtapaikoista kuin koirat luista — — —, hallitusvaltaakin jo tarjottiin niille miehille jotka paria vuotta aikaisemmin nostattivat osan kansaamme taisteluun ryssän riveihin. Ei keritty harkita avun antamista niille nuorukaisjoukoille, jotka olivat ottaneet päämääräkseen Karjalan ja Inkerin vapauden. Heidän uhrinsa tehtiin mitättömäksi — — —, työnsä tulokset hävitettiin.

Minkälaiset sitten ovat tämän päivän nuorison kasvot?

Minä näen kansamme nuorison kahtia jakaantuneena, ne muodostavat ikäänkuin kaksi rivistöä, joilla ei tällä hetkellä ole ainoatakaan yhtymäkohtaa.

Toinen rivistö, kansamme isänmaallinen nuoriso, kunnioittaa ja palvoo vapaussotamme valkoista jääkärihenkeä. Isänmaan rakkaus, heimohenki ja kansallistunto on tuon nuorison yhdysside ja tunnuslause. Se on yhtä uhrivalmis kuin oli vuoden 18 nuoriso tämän maan ja tämän kansan turva, silloin, kun kohtalon kovat hetket kansallemme koittavat.

Mutta miten ovat maan mahtajat, itsekkään puoluehengen sokaisemat politiikot kohdelleet tätä nuorisoamme? Pakkopaitaan ne ovat sen pukeneet, kapulan sen suuhun panneet ja ruoskan isku iskun jälkeen on sivallettu vasten tuon nuorison kirkkaita kasvoja. Houkutteluin ja mairitellen on sitten kehoitettu tuota nuorisoa puoluekarsinoihin. Se on viety vuorelle, sille on näytetty maan ihanuuksia ja sanottu: „Katso kaiken tämän me annamme sinulle, jos kumarrat meitä". Mutta inhoten on isänmaallinen nuoriso kääntänyt selkänsä noille sielujen kauppiaille. Se jaksaa tyynenä kestää ruoskaniskujen kirvelyn kasvoillaan, sillä se tietää, että sen aika on tuleva. Se tietää, että sen taistelu tämän puolueiden rikkirepimän kansan yhdistämiseksi yhdeksi, voimakkaaksi kansakokonaisuudeksi on saavuttava voiton silloin, kun se on miehuusikänsä saavuttanut. Uusi nuorisomme kasvaa jatkuvasti tässä samassa hengessä. On koittava aika, jolloin tällä hetkellä vielä kahtena rivistönä seisova nuorisomme kokoontuu saman lipun alle, yhteisenä tunnuksenaan *Isänmaa.*

Kaiken vanhan ja mädän pyyhkii aika olemattomiin. Nuorisossa on kansamme voima ja tulevaisuus. Isänmaallisen nuorison käsiin jätämme me vuoden 18 aikainen nuorisopolvi luottamuksella kansamme tulevaisuuden sillä me olemme sen kasvoissa nähneet saman uhrivalmiuden sädekehän, joka kaunisti niiden sankarivainajien kasvoja, jotka vapautemme koittaessa kätkimme Isänmaan multaan kansamme vapauden hintana ja lunnaina.

V. K. Kalervo.

„— jotka vapautemme koitteessa kätkettiin Isänmaan multaan itsenäisyytemme hintana."

Kansallinen nuorisotyyppi

Nyky-Saksan sankari-ihanne Horst Wessel.

Henkilöt, jotka ovat tutustuneet aikoinaan n.s. „Toiseen valtakuntaan" ja nyt taas ovat vierailleet Hitlerin luomassa uudessa Saksassa, ovat suuresti ihmetelleet niitä muutoksia ja parannuksia, jotka on saatu jo nyt aikaan tuossa maassa, joka kymmenisen vuotta oli jo valmis suistumaan punaiseen anarkiaan.

Eräitten liberaalienkin arvosteluissa ihmetellään m.m. sitä, että Hitler on muutamassa vuodessa luonut kokonaan uuden saksalaisen nuorukaistyypin. Berliinin esikaupunkien kaduilta ovat likaiset, otsatukkaiset sakilaiset hävinneet ja tilalle on ilmestynyt elämänhaluinen saksalainen työläisnuoriso, joka palavasti uskoo kansansa tulevaisuuteen. Samoin Ranskasta virranneen ja kotimaisten rahajuutalaisten ylläpitämän vapaamielisyyden turmelemaan ja veltustuttamaan keskikaupunkilaisnuorisoon on loihdittu kokonaan uusi henki.

Kommunismin ja liberalismin väistyessä on astunut esiin kansallinen nuorukainen, SA-mies, jonka ihannetyyppi on Hitlerin liikkeen sankari Horst Wessel ja joka tietää tärkeimmäksi tehtäväkseen Isänmaan palvelemisen yhtä hyvin rauhan aikana, kuin rintamallakin.

Saksalainen nuoriso on vihdoinkin noussut vapaamielisyyden ja marxismin kaaoksesta ja löytänyt itsensä.

Meillä Suomessa ei suinkaan ole näin.

Jäyhä ja vakaa suomalainen nuorukaistyyppi alkaa yhä yleisemmin vaihtua luokkavihan katkeroittamaksi nuoreksi työläiseksi, (joskaan marxilaisuus ei tässä suhteessa ole läheskään vielä päässyt suunnitelmissaan perille), ryssää ihailevaksi „tulenkantajaksi", kylmäksi ja häikäilemättömäksi keinottelijaksi, jolle ei mikään merkitse mitään oman menestyksen rinnalla tai sitten naismaisen hempeäksi ja hajuvesille tuoksuvaksi liberaalinuorukaiseksi, joka on kaikista tyypeistä inhottavin. Esimerkkinä juoruakaksi muuttuneesta suomalaisesta „miehestä" voimme mainita erään Eeron.

Millainen on sitten meidän „uuden nuorisomme" edustaja ja mistä me löydämme sille ihanteita ja esikuvia. Ehkä nykyisen Saksan SA-joukoista? — Ei suinkaan, sillä saksalainen nuoriso on saksalaista nuorisoa ja suomalainen suomalaista. Ihanteena ja esikuvana ei meille tarvitse olla Horst Wessel eikä SA-mies, vaan suomalainen soturi, joku vapaussotamme tuhansista koulupojista, kuka tahansa tai kaikki yhdessä, taikka sitten keskellä karua korpea elämänsä puolesta taisteleva, uuttera talonpoika, sellainen nuorukainen, jollaisia tapaa vielä jossain Hämeen sydänmailla tai lakeuksilla, jonne „länsimainen kulttuuri" ei vielä ole hinannut tekohartioita eikä hajuvesiä, vaan jossa eletään yhä suomalaisen kansan suomalaista elämää.

Tämän kirjoituksen tarkoitus ei ole aliarvioida sivistyksen saavutuksia, mutta kylläkin vaatia, että sen täytyy olla kansallista. Sellainen „kulttuuri", joka tekee rehdistä suomalaisesta nuorukaisesta pariisilaismallisen salonkileijonan, on kansalle turmioksi.

Isänmaamme tarvitsee pystypäistä, tosisuomalaista ja tosikansallista nuorisoa. Sellaisen haluaa luoda kansallinen herätysliikkeemme.

Viljo Lius.

Suomen uutta nuorisopolvea.

Vapauteen

Kansallisen nuorison lausuntakuoroille kirjoittanut Ilmari Unho

ORJUUDEN ALLA.

Näyttämön taustana mieluummin tumma verho. Kuoro ryhmittyneenä neliriviin, pojat takana tytöt edessä. Valaistus hämärä, katsomo pimeänä. Pojat lausuvat jylhästi, hieman synkästi, tytöt herkemmin.

Tytöt: *Maa, rakas, kallis maa*
Pojat: *ärillä pimeän pohjan,*
Tytöt: *Sinun kesästäs valkenevasta*
näki unta lapsesi kerran.
Pojat: *Näki sankariunta miehet*
Tytöt: *ja miesten rinnalla myös*
moni nainen, kaivaten aikaa,
Kaikki: *mi päiväksi saisi sun yös.*

VIESTI TAISTELUISTA.

Kuoron ylle heijastetaan punaista valoa, joka vähitellen muuttuu yhä räikeämmäksi. Kunkin säkeen välissä kuuluu voimakasta rummutusta, joka kuvaa tykkien jyskettä. Lausuntaan yhdistetään levottomuutta kuvaavia liikkeitä. Viimeinen säe vapautuneesti.

Kaikki: *Kuulkaa!*
Mikä on tuo ryske?
Mikä on tuo pauke?
Pojat: *Miksi on punainen pohjan taivas?*
Tytöt: *Miksi riemulaulu jo kaikuu?*
Kaikki: *Kansan vapaudesta taistellaan!*

KANSAN AAMU.

Viimeisen säkeen jälkeen soittokunta esittää voimakkaasti Jääkärimarssin, jonka aikana punainen valo vähitellen hälvenee ja näyttämö tulee voimakkaasti valaistuksi.

Tytöt: *Jo valkeni Suomen aamu.*
Pojat: *Jo katkesi inha ies.*
Kaikki: *On vapaa Suomen kansa,*
on vapaa sen nainen ja mies.

VAINAJILLE.

Tytöt nostavat oikeaa kättänsä hieman, sormet velttoina, kämmen alaspäin. Pojat kohottavat oman säkeensä alussa oikean käden vannonta-asentoon.

Tytöt: *Te vainajat kumpujen alla,*
te rauhassa nukkukaa.
Pojat: *Me vannomme tänään tässä:*
Ei sortua saa tämä maa!

VALA LIPULLE.

Tytöt rukousasennossa, pojat nostavat kätensä säkeensä alussa lipputervehdykseen.

Tytöt: *Sinun jalkojen juureen, Herra,*
me vaivumme rukoillen.
Suo, että lippumme aina
on puhdas ja valkoinen.
Pojat: *Sinä Suomen siniristilippu,*
sua suojata tahdomme ain.
Sinun kunnias määränä meillä,
sinun eessäsi nöyrrymme vain.

TAISTELUKÄSKY.

Kädet reippaasti ales. Lausunta jatkuu heti välittömästi. Ensimmäisen säkeen „ylös" sanalla taimmainen rivi nostaa nyrkkiin puristetun oikean kätensä, seuraavan säkeen vastaavalla sanalla seuraava rivi j.n.e. Lausunnan voiman tulee kasvaa säe säkeeltä ja huipentua voimakkaaksi julistukseksi.

Kaikki: *Ylös, taistoon naiset ja miehet!*
Ylös, puolesta Isänmaan!
Ylös, nuoriso taajana päin.!
Ylös yhtenä rintamaan!

Heti viimeisen säkeen tauottua virittää soittokunta „Mustapaitojen marssin", johon sekä kuoro, että seisaalleen noussut yleisö laulaen yhtyy. — Runon jaksojen tulee seurata toisiaan niin kiinteästi, että ne todella muodostavat esityksestä yhtenäisen kansamme vapaustaistelukuvauksen.

"Tää kansamme kauan on kamppaillut,
se seissyt on ryssiä vastaan.
Se ei ole orjaksi antautunut,
ei luopunut kalleimmastaan."

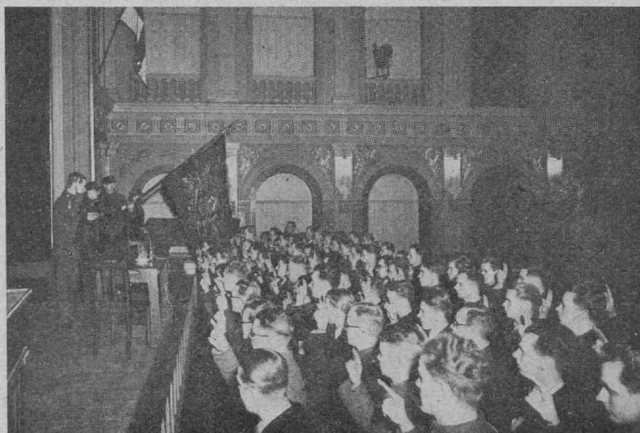

AKS marssilla Bobi Sivenin haudalle

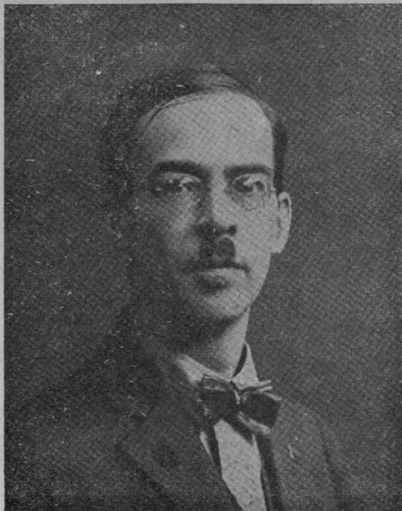
AKS täyttää 15 vuotta

Helmikuun 22 p:nä 1922 perustettiin Akateeminen Karjala Seura. Kolme Karjalan vapaustaistelusta palannutta ylioppilasta kokoontui silloin neuvottelemaan, mitä olisi tehtävä, jotta Suomen kansa ei enää uutta kertaa löisi laimin etsikonhetkeään heimonsa pelastamiseksi. Vielä kerran on aurinko nouseva ryssättömän Karjalan vaarojen takaa. Se oli heidän luja vakaumuksensa. Sydämissä paloi usko, joka voitti sen katkeruuden, minkä oli aiheuttanut oman kansan ja erikoisesti virallisten piirien kylmyys Suomen suurta tehtävää kohtaan. Yksi näistä kolmesta ylioppilaasta oli Elias Simojoki.

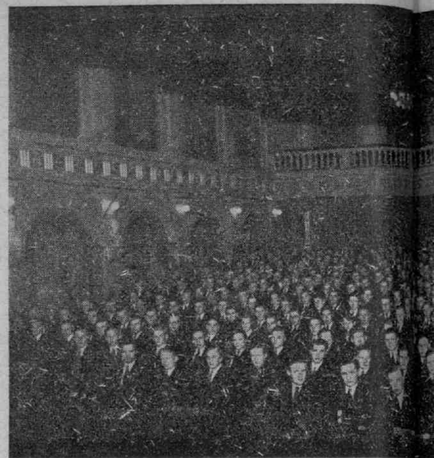
Nyt viidentoista vuoden perästä on jo kolmatta tuhatta ylioppilasta luvannut elämän kestävää asevelvollisuutta niitten aatteiden ja päämääräin voittoon viemiseksi, joille ne kolme kerran lupautuivat. Yli kaksi tuhatta ylioppilasta on kasvanut taistelijaksi kansallisen ja kokonaisen Suomen puolesta. AKS:n aatteet ovat hautautuneet yli koko Suomen, ne ovat levinneet sen syrjäisimpiinkin soppiin, kaikkialle, missä tulevan Suomen puolesta tehdään työtä. Mitä nuoriso on tänään, sitä on kansa huomenna. Niin lausuttiin AKS:n alkuaikoina. Vielä se huomen ei ole tullut. Mutta se on tuleva. „Suomi ei ole vielä ollut, Suomi on tuleva."

„Lippuni alla ja lipulleni minä vannon . . ."
AKS:n valatilaisuus v. 1935.

Tri E. E. Kaila.

"Nouse riennä[m

AKS päättää Vanhalla Ylioppilastalolla, -
maaseudulle pitämä[n

AKS perustettiin suurten tapahtumain aikana. Suuria murroksia oli ollut kansakuntain ja valtioiden elämässä. Kansa joka silloin oli valveilla ja tehtävästään tietoinen, saattoi suorittaa historiallisia tekoja. Suomen kansakin oli havahtunut, mutta se ei jaksanut suorittaa työtään loppuun saakka. Se oli painumassa pienuuteen. Nuorisossa pyrki leviämään sodan ajan jälkeinen hillitön huvitteluhimo ja alhainen „tulenkantajahenki". AKS julisti tälle kansalle suuria tehtäviä, velvollisuuksia, miehenkuntoa ja uhrimieltä. Se nousi „me pienuuteemme tyydymme"-mieltä vastaan. Se julisti, että kansakunta on enemmän kuin yksilö. Se herätti isänmaanrakkautta ja kansallista henkeä. Se vaati aktiivista isänmaanrakkautta. Se pohjasi toimintansa kristilliseen uskoon ja vakavaan elämänkatsomukseen. „Niin totta kuin minä uskon yhteen suureen Jumalaan, niin minä uskon yhteen suureen Suomeen ja sen suureen tulevaisuuteen".

AKS:n tie ei ole ollut myötätuuleen kulkemista. Se ei ole myöskään etsinyt yleisen mielipiteen suosiota. Se on tahtonut aina kulkea kansallista suuntaa ja se on taistelun tie. AKS-läiset on tahdottu leimata utopisteiksi, jotka ajavat takaa mahdottomia. Heitä on moitittu röyhkeydestä ja kunnioituksen puutteesta, kun he eivät ole hyväksyneet olevia oloja sellaisenaan. Joskus on heitä sanottu kansalle vaarallisiksi seikkailijoiksi, kiihkoilijoiksi ja numerolaatoiksi, jotka hävittävät yksilöllisen vapauden. AKS:ää vastaan on perustettu seuroja ja aikakauslehtiä. Ne ovat nukahtaneet mutta AKS on kasvanut. Joskus ovat puoluemiehet sitä kosiskelleet, toisinaan taas uhanneet, mutta AKS on kulkenut omaa tietään. Kerran on siitä eronnut eräs ryhmä, mutta sen jälkeen on AKS yhä voimakkaammin kasvanut ja entistä eheämpänä jatkanut toimintaansa.

AKS:n piiristä on lähtenyt uusi suomalaiskansallinen

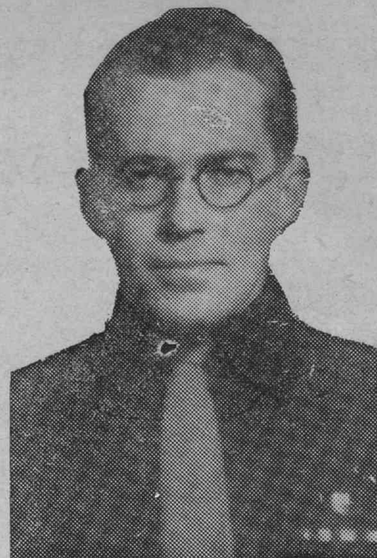

AKS vainajien leposijan ä

ämen kieli . . .”

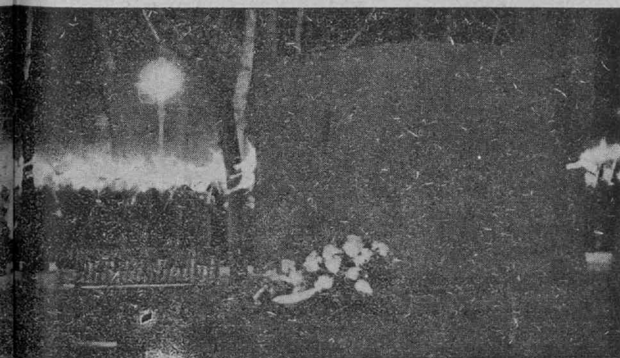
a -35 pitämässään kokouksessa hajaantua
näomalaisuuskokouksia.

AKS:n nykyinen päällikkö maisteri Vilho Helanen.

herätys. Snellmanin aatteet ovat sen julistamina tulleet uudella voimalla kansan tietoisuuteen. Suomalaisen yliopiston vaatimus, jonka AKS on nostanut, on saanut kerran jo kansan liikkeelle, eikä sitä enää voida haudata. Suomalaisuuden liike on laajentunut ja syventynyt käsittämään kansan elämän ja sivistyksen kaikkia aloja.

AKS:n ideologiasta on syntynyt kansallinen elämänohjelma. „Kootkaa yhdeksi Suomen rikkinäinen kansa, luokaa eheäksi Suomen rikkinäinen alue”, julisti AKS. Se vaatimus elää ja voimistuu. Uusi yhteiskunnallinen herätys on lähtenyt sen piiristä. Marxilaisvastainen henki saa lujimman pohjansa kansallisesta itsetunnosta. Haihatteleva liberalismi, joka johtaa kansakunnan heikkouden tilaan, ei ole AKS:ssa löytänyt mitään jalansijaa. Puolustustahdon kasvattamisen on AKS asettanut yhdeksi tärkeimmäksi tehtäväkseen.

ä viime itsenäisyyspäivänä.

Viisitoista vuotta kansallista herätys- ja rakennustyötä ylioppilasnuorison ja koko kansankin keskuudessa ei ole jälkiään jättämättä, ei vallankaan silloin, kun se suoritetaan ajankohtana, jolloin valtakunta äsken vasta on saavuttanut itsenäisyytensä. AKS:n taistelun merkitystä ei vielä voida arvioida eikä sitä ole tarpeellistakaan tehdä, sillä taistelu jatkuu ja AKS näkee tärkeimmän työnsä edessäpäin. „AKS ei ole vielä ollut se on tuleva”. Sen vaikutus ulottuu yhä voimakkaammin koko kansan keskuuteen. Sen aatteet tulevat kansan aatteiksi. Ja kuitenkin me voimme sanoa, että tämä kansa olisi köyhä, ellei sillä olisi AKS:ää. Mutta tämä kansa on tulevaisuuden kansa, se on elävä ja voimistuva, ja siksi meillä myös on AKS.

Kansallinen nuoriso tervehtii 15 vuotiasta AKS:ää — lipunkantajaa.

R. A-K.

Liberaalinen Suomi ja bolsevistinen Venäjä

ovat tavanneet toisensa.

Heimokysymys ratkaistu?

„Vierailu onnistui yli odotusten"

Suomen ulkoministeri Rudolf Holsti.

Venäjän ulkoasiainkomissari Litvinow.

Ministeri Holsti kohotti lasinsa „Neuvostoliiton kaikkien kansojen ja kansallisuuksien menestykseksi".

ENSIMMÄINEN VIERAILUPÄIVÄ.

(Hels. Sanomain lähettämältä edustajalta.)

„Punainen Nuoli" höyrysi Moskovan asemalle klo 10.30 eilisaamuna tuoden mukanaan ulkoministeri ja rva *Holstin* seurueineen viralliselle vierailulle Neuvostoliiton pääkaupunkiin. Asemalaituri ja -halli oli runsaasti koristettu Suomen ja Neuvostoliiton lipuilla, mutta santarmivartio ei ollut niin juhlallinen kuin Valkeasaaren raja-asemalla.

Klo 20 tarjosi ulkoasiainkomisaari Litvinov ulkoministeri ja rva Holstin kunniaksi virka-asunnossaan päivälliset . . .

— — — tarjottiin leikkeleitä, kaviaaria, lintusalaattia, pikkulämpimiä, herkkusientä, lientä pasteijojen kera, asetrinaa, vasikkaa, peltopyytä ja kananpoikaa sekä herkullisia jälkiruokia. Moninaiset ruokalajit nautittiin runsaan viinilistan avulla — — —

Aterian aikana ulkoasiainkomisaari Litvinov lausui:

„— — Venäjän kansa, eniten vallankumoukselliset puolueet, tunsi palavaa myötätuntoa Suomen vapausliikettä kohtaan — — —

— neuvostohallitus on horjumatta pyrkinyt lujittamaan ystävällisiä suhteita naapuriinsa Suomeen, kunnioittaen täydellisesti sen suvereenisuutta, *yhteisen rajan koskemattomuutta* — — — Teidän vierailunne tulee vaihekohdaksi Neuvostoliiton ja Suomen välisen yhteistoiminnan kehittämiseksi — — —

Pyydän vielä lausua henkilökohtaisen tyydytykseni sen johdosta, että vastaanotan Suomen ulkoministerinä henkilön, johon minulla on ollut mieluisaa tutustua jo kauan sitten ja jota olen usein Genèvessä tavannut. Minä tiedän, Herra Ministeri, kuinka syvästi kansainliiton aatteet monivuotisen oleskelunne aikana Genèvessä ovat juurtuneet Teihin, nuo samat aatteet, joiden Neuvostoliiton hallitus toivoo mahdollisimman täydellisesti toteutuvan. Tämä antaa minulle erityisen aiheen lausua vakaumukseni siitä, että Suomen ulkopolitiikalla Teidän johdollanne, Herra Ministeri, tulee olemaan yhä enemmän kosketusta Neuvostoliiton ulkopolitiikan kanssa kummankin maan yhteisissä rauhanpyrkimyksissä.

Kohotan maljani meidän maittemme välisille pysyville ja ystävällisille suhteille, Suomen kansan kukoistukselle, Suomen tasavallan Presidentin, Herra Ministerin ja hänen puolisonsa terveydeksi.

Ministeri Holsti vastaa:

Kohotan lasini Neuvostoliiton kaikkien kansojen ja kansallisuuksien menestykseksi ja toimeenpanevan keskuskomitean Puheenjohtajan, Presidentti Kalinin samoin kuin Teidän, Herra Kansankomissari ja rouva Litvinovin terveydeksi.

TOINEN VIERAILUPÄIVÄ.

(Hels. Sanomain lähettämältä edustajalta).

„— Käynti Neuvostopresidentti Kalinin luona. —

Keskustelun aikana *ei erikoisesti puututtu ajankohtaisiin Suomen ja Neuvostoliiton välisiin kysymyksiin,* vaan kävi se ylipäänsä *seuranpidollisen juttelun merkeissä.* Kalinin, joka on luonteeltaan hyväntahtoinen ja leppoisa, kertoi käyneensä Suomessa ennen sotaa ja sen aikana ja sanoi hän Suomessa oloaan erikoisella mielihyvällä muistelevansa.

Pääministeri Molotovin lounaalla. — Molotov piti aterian aikana puheen. — — — Puhuja huomautti erikoisesti siitä tosiasiasta, että *Stalin teki kansankomissarien neuvostolle esityksen Suomen itsenäisyyden tunnustamisesta, jota tunnustusta Stalin itse lämpimästi puolsi.* Molotov kohotti lasinsa tyhjentäen sen ministeri Holstin ja Suomen terveydeksi.

Ministeri Holsti vastauspuheessaan —

— *tahtoi nyt vuorostaan kohottaa maljansa Suomen itsenäisyyden esittäjän Stalinin ja tämän aterian isännän kansankomissarien neuvoston puheenjohtajan Molotovin ja hänen vaimonsa kunniaksi.*

Suomen lähetystön päivälliset ja iltakutsut. —

Klo 19 palasi ministeri Holsti lähetystöön, veti nopeasti frakin ylleen ja ajoi saman tien Metropol-hotelliin.

Päivällispöydässä oli ministeri Yrjö-Koskisella oikeallа puolellaan rva Holsti ja vasemmalla puolellaan rva Molotov, vapaaherratar Yrjö-Koskisen oikealla puolella istui ulkoministeri Holsti ja vasemmalla puolella kansankomissarien neuvoston puheenjohtaja Molotov. Holstin toisella puolella istui rva Voroshilov ja rva Holstin oikealla puolella kansankomissari Mikojan. Aterialla tarjottiin leikkeleitä, kaviaaria, kyljyksiä, sterlettiä, lampaanseläkettä, jäätelöä, juustoa ja hedelmiä. *Juomat oli tuotu mukaan Suomesta: Rajamäen akvaviittia, sherryä, punaviiniä y.m., taatusti hyvää Keltaisen lesken sampanjaa sekä kahvin kanssa kuuluvia likööreja.*

KOLMAS VIERAILUPÄIVÄ.

(Hels. Sanomain lähettämältä edustajalta).

Moskova, 10. 2. (H). Neuvostoliiton sotakomissari marsalkka Voroshilov esitti eilen ministeri ja rva Holstille kutsun saapua tutustumaan punaisen armeijan taloon Moskovassa, jota noudattaen ministeri Holsti tänään aloitti kolmannen ja viimeisen vierailupäivänsä Neuvostoliiton pääkaupungissa.

Komentaja Rosjonovin opastuksella tutustuttiin talon nähtävyyksiin. Sitäpaitsi oli erikoisen monipuolinen myöskin tankkisali, jossa rva Holsti käytti hyväkseen tilaisuutta ja kiipesi erään tankin sisään, jonka jälkeen se suljettiin. *Rva Holsti on siis luultavasti ensimmäinen suomalainen nainen, joka on istunut neuvostolaisessa tankissa!* Tykistöhuoneessa ei kukaan kuitenkaan ryhtynyt käyttämään sen sisustukseen kuuluvaa aseistusta. Mutta ampumasalissa ryhtyivät ministeri Assmus ja rva Holsti kilpailemaan tarkkuudesta. Ministeri Assmus osoittautui hyvin osumatarkaksi herraksi, mutta rva Holsti voitti hänet kuitenkin huomattavan monella pisteellä.

Klo 24 lähti ulkoministeri Holsti rouvineen ja seurueineen, kaikkien vierailuun osallistuneiden suomalaisten ja venäläisten saattamana rautatieasemalle, missä neuvostoisänniltä ja Suomen lähetystön päälliköltä ja jäseniltä otettiin jäähyväiset. Vierailijat nousivat „Punaiseen Nuoleen", joka tasan klo 0.30 lähti porhaltamaan kohti Leningradia.

Suomen ulkoministerin ensimmäinen vierailu Sosialististen Neuvostotasavaltain Liiton pääkaupungissa oli päättynyt.

— — —

— mutta Pohjolan yössä halkovat ilmaa yhäti salaperäiset valokeilat, „rajarauhan loukkaamattomuutta" todistavat lukuisat pidätykset Suomen aluevesillä, oikeusistuimissa paljastetaan suuria kommunistisia salaliittoja, joitten tehtävänä on valmistaa Isänmaamme turmiota sekä vakoilijoita, jotka erään määrätyn vallan hyväksi valokuvaavat Pohjois-Suomen maanteitä ja pystyttävät salaisia lähetysasemia. Ja kaukana Siperian vankileireillä tuhannet suomalaiset miehet, naiset ja lapset viettävät lohduttomia vuosiaan.

Tulevaisuus on näyttävä, onko Kremlin saleissa „Neuvostoliiton kaikkien kansallisuuksien menestykseksi" kohotettu malja lievittänyt Inkerin ja Karjalan kärsimyksiä ja tunteeko „vallankumouksellinen puolue" palavaa myötätuntoa myös näitten heimokansojen vapautumispyrkimyksiä kohtaan.

ULKOPOLIITTINEN KATSAUS

I.

Holsti on käynyt Moskovassa. Meidänkin tekisi mieli siellä käydä, mutta kutsua tuskin saamme ja aika ei ole sopiva kutsumattomalle „visiitille". Täynnä ovat asiaa myös ryssän lehdet. Kirjoittaahan „Isvestija": „Kun lausumme Holstin tervetulleeksi Moskovaan, tapahtuu se ajatellen toiveitamme aikaansada *yhteisymmärrys* ja naapurisopu Suomen kanssa".

Ja „Prawda": „Jotta saataisiin aikaan todella *hyvät* suhteet, on Suomen johtavien piirien tehtävä loppu näiden (tarkoittanee meitä) ainesten neuvostovastaisesta toiminnasta".

Mutta meille muistuu mieleen kotikonnuiltaan karkoitetut heimolaisemme sekä roomalainen lause „Timeo Danaos et dona ferantes" — elikkä vapaasti suomennettuna: *„Älä luota ryssään!"* Tokkopa Holsti edes muistaa, mikä on Suomen ulkopoliittinen pääperiaate?

Muuten, eipä meitä säälitä Trotzkit eikä Sinowjevit. Terve menoa vain ja lisää sitä lajia. Vallankumouksellinen terrori tuhoaa aina omat lapsensa. Muistammehan kaikki historiasta, miten kävi Dantonin jälkeen Robespieren.

Tapasin tässä joku aika sitten tuttavani emäpatkulin, joka erään suuren herran esimerkkiä noudattaen manaili Mussoliinia ja Hitleriä. Mutta kun häneltä kysyin, mitenkä pitkälle hän luulee ryssän päässeen Euroopassa, ellei näitä kahta miestä olisi olemassa, niin jäinpä vastausta aluksi vaille. Mutta lopuksi hän julisti periaatteessa vihaavansa diktaattoreja. Kun vaatimattomasti huomautin Stalinin ja Pätsin olevan diktaattoreita — vielä sellaisia, joita toisin kuin kahta edellistä ei kansanäänestyksellä ole valtuutettu virkaansa — venähti patkulin naama omituisesti.

Yritin sitten kääntää puheen siihen kauheaan kapinaan Espanjassa laillista punahallitusta vastaan, mutta keskustelu ei enää ystävääni miellyttänyt. Sinne jäin nokka pitkänä kerettiläisine ajatuksineni, jotka väkisin pyrkivät esille. Muistin nimittäin, että eräs kuuluisa mies, oikea laillisuuden asiantuntija, aikoinaan piti jääkäriliikettäkin kapinallisena.

Mutta *jos* kapina onnistuu, kuten Francon — niin laillisuuskantakin muuttuu. Muuten ei olisi mahdollista kallistella maljoja ryssän keisaria vastaan kapinoineiden kanssa.

Kun tässä nyt on tullut kirjoitettua yhtä ja toista sopimatonta, niin kysäisenpä, vaikka en odotakaan vastausta — „milloin aikoo Suomen hallitus — vapaussoturien perinteille rakennetun valtakunnan huoltaja — tunnustaa Francon kansallisen hallituksen? Ja onko Hallitus (iso H) ajatellut liittymistä kommunismin vastaiseen Tokion sopimukseen, joka sopimus on avoin kaikille sivistysvaltioille? Ja lopuksi, milloin aikoo Hallitus esittää erikoisen *vakoilulain* säädettäväksi? Pentikäiset, salaiset radioasemat, lukuisat muut vakoilujutut mielestäni antavat siihen lievää aihetta.

Ja varatkaa suuri kunniamerkki Japanin keisarille — Mussoliinille — Hitlerille ja Francolle, sillä heidän toimintansa turvaa paljoa varmemmin kommunismivaaraa kuin tusina matkoja Moskovaan. Toiste taas jatkoa ja silloin Kansainliiton saleista ja Hailisen Lasseista.

Paavo S.

Everstiluutnantti
P. SUSITAIVAL

tulee lehdessämme jatkuvasti julkaisemaan näitä katsauksiaan päivän ulkopoliittisista tapahtumista. Kehoitamme lukijoitamme niihin tutustumaan.

Nuorisojuhla Heimolassa 5. 2.

"Suomen Suoja on kansallinen nuoriso"

IKL-nuorison propagandapäivät onnistuivat kautta maan.

HELSINKI.

5. 2., nuorisopropagandapäivien toisena päivänä Heimolan salissa klo 20.00 ilmoitti Suomen Valkoisen Kaartin soittokunta esittämällään „Sotamarssilla" Helsingin IKL-nuorison juhlan ja samalla pääkaupungin nuoriso-osaston taistelun alkaneeksi.

Puhumaan nousi ylioppilas *Erkki Ervamaa*. Painavina ja vakaina putoilivat sanat nuoren taistelijan suusta. „Taistelun periaate on ainoa mahdollinen liikkeelle, joka tahtoo lakaista nuorison keskuudesta pois isänmaattomuuden hengen. Voidakseen täysin ymmärtää nuorisoa, tulee ensin tajuta, miten saastutettua on se ilmapiiri, jonka keskellä nuoriso elää ja mitä voimia vastaan se joutuu sotimaan". Puhuja lopetti: „Taisteleva nuoriso haluaa temmata vuossatansa valosoihdun, vaalia sitä voidakseen kerran jättää sen tuleville sukupolville vaalittavaksi."

„Merjan Kaiun" lausuntakuoro esitti *Pekka Kuusen* johdolla vaikuttavia numeroitaan, jotka yleisö otti vastaan lämpimin suosionosoituksin .

IKL:n Viipurin piirin nuorisotyön ohjaaja, toimittaja *Ilmari Unho* puhui siitä, kuinka nykyisessä Suomessa kohdellaan isänmaallista nuorisoa, vapaussoturien perinnön vaalijoita ja miten punaista nuorisoa, jolle nuoruuden suuri ihanne, Isänmaa on tuntematon ja joka on sokaistu välikappale marxilaisjohtajien käsissä. — Suosionosoitukset olivat voimakkaat, kun puhuja lausui viimeiset sanansa: „Pitäköön nuoriso mielensä puhtaana, lippunsa tahrattomana, astukoon tiensä tätä kansaa rakastavana, vahanpehmein sydämin, *sillä kaikista heikkouksistaan huolimatta tämä kansa ansaitsee nuorison rakkauden"*.

Seuraavana sai puheenvuoron toimittaja *Viljo Lius*. Hän kuvasi kansallisen nuorison työtä, sen vaikeuksia ja mahdollisuuksia. „Revityt liput voidaan jälleen nostaa nousevan kansakunnan taistelutunnuksiksi viitoittamaan tietä eteenpäin. — *IKL-nuoriso on Suomen uutta jääkärinuorisoa,* jonka tehtävänä on kulkea etapilta etapille nostamassa nuorisoa."

Suosionosoitusten myrskytessä nousi puhumaan pastori *Elias Simojoki*. Hän kuvasi sen nuorisojärjestön olemusta, jonka päällikkönä hän oli ja joka lakkautettiin „hyvien tapojen vastaisena" ottaen vertauskohdaksi erään salaseuran hämäriä menoja, jotka eivät liene „lain ja hyvien tapojen vastaisia", koska sen sallitaan häiriintymättömänä toimia. Suomen uudesta nuorisosta voidaan sanoa: *Me olemme uusi aika* .

Seisaalleen nousten kuunteli salintäyteinen yleisö soittokunnan voimalla esittämää „Nuijamiesten marssia".

V. L.

VIIPURI.

Viipurissa muodostuivat IKL:n nuorisopropagandapäivät taisteluun lähteneen Karjalan nuorison todelliseksi voimannäytteeksi. Lauantai-iltana vietettyyn veljesiltaan oli saapunut jäseniä runsaasti; siellä puhuivat toimittajat *V. Lius* ja *I. Unho.*

Sunnuntaina oli Viipurin nuoriso-osasto mobilisoitu 100-prosenttisena suorittamaan erilaisia propagandatehtäviä kaupungilla.

Illalla klo 17.15 kerääntyi osa nuoriso-osastosta Paraatikentälle, josta järjestettiin soihtukulkue. Se marssi halki kaupungin valtakunnan lipun jäljessä sankarihaudoille, minne runsaslukuinen yleisöjoukko oli kertynyt sen tuloa odottamaan.

Kun soihdunkantajat olivat ryhmittyneet patsaan ympärille, puhui toimittaja *Viljo Lius.* Haudoille laskettiin sinimustanauhainen kuusenhavuseppele. Kun oli laulettu yhteisesti „Jumala ompi linnamme", johon yhä kasvanut yleisöjoukkokin yhtyi, poistui soihtukulkue suunnaten matkansa ammattikoululle, jossa klo 19 alkoi suuri maakunnallinen nuorisojuhla.

Klo 19 mennessä oli avara juhlasali täyttynyt ääriään myöten. Puhujalavan koristelu oli erittäin onnistunut. Sali oli pimeässä ja vain puhujalava oli valaistu valonheittäjillä. Sk-torvisoittokunta kajautti ensin fanfaarinsa, juhlasalin pääovi aukeni, „Porilaisten marssin" tahdissa marssi kaksikymmentä soihtua kantavaa nuorukaista sisään asettuen kunniakujaksi, jonka läpi valtakunnan lippu tuotiin vartioitten saattamana yleisön tervehtiessä sitä nostetuin käsin. Lippu kunniavartioineen asettui paikoilleen. Nyt seurasivat maakunnan eri osastojen tervehdykset. Ensi astui Helsingin kansallisen nuorison edustaja saliin. Hän lausui tervehdyksensä sinivalkoväreillemme ja sen jälkeen tervehti IKL:n Helsingin nuoriso-osaston puolesta hartaana ja hievahtamatta seisovaa juhlayleisöä. Hänen jälkeensä astuivat Koiviston, Terijoen, Vahvialan ja monen muun nuoriso-osaston edustajat saliin kukin vuorollaan tervehtien paikkakuntansa isänmaallisen nuorison puolesta valtakunnan lippua ja yleisöä muutamin lausein. Viimeisenä astui saliin IKL:n Viipurin piirin nuorisotyön ohjaaja, toimittaja *Ilmari Unho* lukien piirin sekä pastori Simojoen juhlaan lähettämän tervehdyksen ja samalla julistaen voimakkain sanoin tämän maakunnallisen nuorisojuhlan alkaneeksi. „Luo lippujen" kajahti, lippu vietiin salista, sitä seurasivat soihdunkantajat ja maakuntaviestin tuojat. Tervehdysten ajan seisoi yleisö hievahtamatta ja kaikesta näkyi, että nuorison tervehdykset olivat tehneet siihen valtavan vaikutuksen. „Luo lippujen" vielä kaikuessa astui puhujapaikalle toimittaja *Viljo Lius* ja aloitti puheensa heti marssin päätyttyä. Hänen esityksensä oli väkevää vetoomusta nuorisoon, ja keskeytettiin semonasti suosionosoituksin. Puhujan julistaessa vielä viimeisiä sanojaan: „Me nousemme kostona Kullervon, soma on sodan kohtalot koittaa. Taru uusi nyt Suomesta syntyvä on, se kasvaa, se ryntää, se voittaa", kajahti samanaikaisesti jo „Jääkärimarssi". Suosionosoitukset osoittivat, että esitykset olivat tehonneet kuulijoihin.

Väliajan julisti torvisoittokunta fanfaareillaan päättyneeksi. Nyt seurasi jälleen IKL:n juhlissa ennennäkemätön vaikuttava ohjelmanumero. — Toim. *Ilmari Unho* astuu puhujakorokkeelle alkaen lausua juhlaan erikoisesti kirjoittamaansa runoa, joka kuvaa kansamme vapautumista, sortumista uudelleen häpeään, jonka keskellä „oras vehreä nousi maasta", nim. Suomen uusi nuoriso, jonka taistelu kuitenkin palkittiin pilkalla. Nyt kysyy lausuja: „Mutta pettikö valansa nuoriso". Yleisön joukkoon saliin sijoitetut lausuntakuoron pojat nousevat reippaasti pystyyn, nostavat kätensä ja vastaavat: *Ei!* Ja kun lausuja kysyy edelleen: „ja jättikö lippunsa joukko tuo", vastaavat lausuntakuoron tytöt samaan tapaan: *Ei!* — Kuoron ja lausujan vuoropuhelu jatkui vielä siten, että lausujan säkeisiin kuoro vastasi „Sinimustain marssilla", johon yleisökin seisaalleen nousten yhtyi. — Lausuja lopetti sanoihin:

„Me lähdemme valloittamaan
tätä kaunista Karjalan maata viel' kerran.
Me turvaamme voimaan taivaan Herran.
Jaloon taistohon astumme tänään."

Viimeisten säkeitten aikana yhtyi lausujaan myös torvisoittokunta virittämällä „Karjalan jääkärien marssin", jonka aikana everstil. *Paavo Susitaival* on astunut puhujakorokkeelle.

Edellisten voimakkaitten ja ennennäkemättömien ohjelmanumeroitten aikana on tunnelma yhä kohonnut. Everstil. Susitaipaleen puhuessa maan poliittisista oloista se purkautuu useaan kertaan myrskyisiin suosionosoituksiin. Loppupuheensa omisti puhuja uuden maailmankatsomuksen selostamiselle, joka aate vain voi pelastaa kärsivän synnyinmaamme. Puhujan sanojen jatkoksi kajahti voimakas „Maamme".

Karjalan nuorison taistelu alkoi paljon lupaavin entein. Jatkukoon se samanlaisena siksi, kunnes isänmaamme on luotu yhtenäiseksi ja sen lippua kantamassa on koko Suomen uusi nuoriso.

V. L.

TAMPERE.

Nuorisopäivien päätapahtumaksi Tampereella muodostui Teatteritalossa 4. II. pidetty suuri juhla. Avara katsomo oli täynnä suurelta osalta nuorta kansaa.

Lipputervehdyksen jälkeen piti puheen *Lauri Hyppönen.* Nykyhetken kansallisella nuorisolla on suuret tiennäyttäjät, kuten Arvidson ja Snellman. Heidän ohjelmansa tämä nuoriso vie voittoon ja taistelee heidän tavallaan ajan uhmaa pelkäämättä.

Toisen puheen piti *Erkki Ervamaa.* — „On joskus puhuttu „nimettömästä nuorisosta". Muutaman kuukauden kuluessa on käsityksemme siitä muuttunut. Aina on nuorisolla eräs nimi. Kun siltä eräitten toimenpiteiden kautta riistetään nimi, on se juuri silloin nimeltään taisteleva nuoriso — — —".

Lausuntakuoron tuliset ja miehekkäät esitykset olivat myös omiaan todistamaan edelliset sanat oikeiksi.

Eversti *Susitaival* paljasti muutamin paljon puhuvin

esimerkein nykyisen politiikkamme saastaisuuden raoittaen sitä verhoa, joka kätkee taakseen vapaamuurarivehkeilijöittemme salaisen näyttämön.

Pastori *Simojoki* muistutti mieleen sen vaaran, joka koskaan ei lakkaa uhkaamasta Suomen kansaa. Idän uhka laskee nytkin synkän varjon maamme yli. Pohjolan salaperäiset „kummitukset" muistuttavat siitä. Suuret kohtalonhetket ovat edessä. Nuorison täytyy valvoa — — —.

Tampereen kansallinen nuoriso jatkaa taistelua. Tulee aika, jolloin heidän kotikaupunkinsa valtaus on suoritettu loppuun saakka.

E. E.

TURKU.

Samanaikaisesti kuin Tampereella, julistettiin myös Turussa IKL-nuorisotyö alkaneeksi. 4. 2. klo 19.30 vietettiin Kristillisen Raittiusseuran salissa nuorisojuhlaa. Yleisöä oli saapunut tilaisuuteen salin täydeltä.

Ohjelman ensimmäisenä numerona olivat IKL:n torvisoittokunnan numerot, joitten jälkeen kuulijat lausui nuoriso-osaston puolesta tervetulleeksi Esko *Heikola*.

Illan ensimmäisen varsinaisen puheen piti ylioppilas Pekka *Kuusi*. „Mennyt vuosi on kansalliselle nuorisolle ollut ulkonaisten tappioitten, mutta sisäisten voittojen vuosi. Myrsky on karistanut maahan tosin joukon kuivaneita lehtiä, mutta uutta alaa nuorison aatteille on vallattu ja tällä hetkellä seisomme me lippujemme alla ja seuraamme niitä entistäkin suuremmalla uskollisuudella."

Nuoriso-osastolainen Liisa *Kahiluoto* lausui pari heimokansojemme hädänalaista tilaa ja nuorison nousua kuvaavaa runoa.

Seuranneen marssin jälkeen puhui päätoimittaja N. *Vapaavuori*: „Nykyisessä yhteiskunnassa on puolueita koossapitävänä voimana itsekkyys, joko yksilöitsekkyys tai puolueitsekkyys. Tästä parhaana esimerkkinä on marxilainen puolue, joka omien etujensa vuoksi on valmis ottamaan siipiensä suojiin jopa Isänmaansa tuhoa suunnitelleet vakoojatkin. — Uuden ja paremman ajan lupauksena on kuitenkin nyt esiinmarssinut kansallinen nuoriso, jonka työtä jokaisen Suomen parasta ajattelevan kansalaisen on tuettava."

Illan viimeisen puheen piti toimittaja Viljo *Lius* kuvaten nuorisomme taistelun maailmankatsomuksellista taustaa. — Yleisö yhtyi voimakkaasti torvisoittokunnan virittämään „Luo lippujen!"-lauluun.

Juhlan päätyttyä kokoontui Turun nuoriso-osasto Raittiusseuran talon yläsaliin viettämään veljesiltaa, jossa vallitsi voimakas eteenpäin pyrkivä taistelumieli.

KUOPIO.

Kuvataksemme Kuopiosta jotain nuorison mielialasta erikoisen selvää kieltä puhuvaa on kerrottava soihtumarssista, joka suoritettiin viime sunnuntain iltana kaupungin halki sankaripatsaalle. — Ensimmäisenä marssi kaksi soihdunkantajaa. Heidän jäljessään kannettiin Suomen, Karjalan ja Inkerin lippuja — kaksi viimeistä surunauhoilla varustettuina. — Marssilla oli mukana kolmatta sataa nuorta. Huolimatta parhaillaan vallitsevasta lumipyrystä oli Kuopion kansallista nuorisoa näin runsaasti mukana kunnioittamassa sankarivainajia. Tuisku ja pimeys olivat vain erinomaisen kuvaavaa sille tilanteelle, jossa nyt elämme. Mutta yhtä vähän, kuin Suomen nuoriso sortuu lumeen ja jäähän, yhtä vähän se lannistuu taistelussaan nykyisiä vainoojiaan vastaan. — Paljon puhuvaa on myös se, että Karjalan ja Inkerin surumerkkisiä lippuja kannetaan sankarihaudoille. Nuoriso kantaa niitä täällä, koska ne eivät saa hulmuta kotimaallaan. Me emme saa koskaan luopua tästä kunniatehtävästämme.

Illalla pidetty suuri juhla oli välitön jatko marssin tunnelmalle ja hengelle. — Pohjan Rykmentin soittokunta esitti juhlissamme usein kaikuneen „Jääkärimarssin". Eversti *Somersalo* puhui ja sai jo juhlan alussa kuulijat innostuneeseen vireeseen. Kansanedustaja *Yrjö Saarinen* toi esille asiallisessa puheessaan marxilaisjohtajien petoksen, joka itse asiassa ei ole muuta kuin varsin läheistä sukua poroporvariemme itsekkäälle hengelle. Eino Leinon „Airut"-runo lausuntakuoron esittämänä oli erinomainen ohjelmanumero puheiden välissä. — Lopuksi puhui *Erkki Ervamaa* nuorisolle, joka juuri oli saapunut sankarihaudan ääreltä. „— — — Me tahdomme kerran niittää kalliin viljan. Muistakaamme: „Voi kalliin viljan niittää vain kallista siementä kylväin — — ".

Voimme olla varmat siitä, että Kuopion kansallinen ja isänmaallinen nuoriso on saanut tästä päivästään herätteitä, jotka eivät anna sille rauhaa, vaan panevat sen työhön ja toimintaan.

E. E.

MIKKELI.

6. 2. oli Mikkelissä nuorisojuhla, jossa oli saapuvilla noin 200 henkilöä, suurimmalta osalta nuorisoa. Ohjelman aloitti Aution yhtye „Jääkärimarssilla". Soittoesitysten jälkeen piti *Pauli Arkko* lyhyen, mutta iskevän puheen. *Maire Färm* esitti erään *Aulis Ojajärven* runon. Sen jälkeen puhui *Erkki Ervamaa* nuorisolle, joka näinä päivinä yhä taajenevin rivein kokoontuu kansallisten ihanteittemme ympärille. Puhetta seurasi *Aira Kolehmaisen* järjestämä erinomaisen vaikuttava ja kaunis kuvaelma „Leirinuotiolla", jonka ydinajatus oli kaikkien nuorisopiirien yhtyminen. Seurasi lyhyt väliaika. Ohjelma jatkui jälleen soittoesityksillä. Viimeisen puheen piti *Yrjö Saarinen*. Hänen puheensa oli vetoumus vanhempaan polveen, että sen tulee tukea nuorisoa, nuorisoa, jolla on uskoa ja voimaa liittyä yhtenäiseksi Suomen kansaksi. Lopuksi mikkeliläiset nuoret esittivät Vilho Helasen näytelmän „Herläävä heimo". Rikasohjelmainen ja innostava nuorison juhla päättyi Maammelauluun.

LAHTI.

Lahden IKL-nuoriso järjesti 7. 2. klo 12 juhlan sikäläiselle teatterihuoneistolle. Eräitten vaikeitten yhteensattumien vuoksi ei yleisöä ollut kerääntynyt ehkä toivottua määrää, mutta kuitenkin noin 200-henkinen joukko lahtelaisia oli kuullut nuorison kutsua.

Torvisoittokunnan alkumarssin jälkeen lausui ylioppilas Oiva *Paananen* yleisön tervetulleeksi puhuen samalla lyhyesti niistä aatteista, joitten puolesta kansallinen nuorisomme taistelee. Seuranneitten torvisoittoesitysten jälkeen puhui toimittaja Viljo *Lius*. Everstil. *Susitaival* puhui rehtiin ja hyökkäävään tapaansa ja oli hänellä mielenkiintoista sanottavaa niitten kohdalta, jotka tahtovat tekeytyä „hyvien tapojen" ja „laillisen menon" tukipylväiksi. Puhuja sai vilkkaat suosionosoitukset esityksensä päätyttyä. — Juhlan viimeisen puheen piti prof. Bruno A. *Salmiala*. Puhuja lausui m.m.: Isänmaa tarvitsee jälleen herätysliikkeen keskuuteensa. Vapaussodan arvot ovat vaarassa, vuonna 1918 maahan lyöty punainen rutto on nostanut päätään ja taas uhkaa kansakuntamme onnea. Se täytyy Suomen tulevaisuuden nimessä torjua, kansakuntamme tulee luoda yhtenäiseksi ja voimakkaaksi kansakunnaksi ja sen nuoriso kasvattaa palavasti isänmaataan rakastavaksi nuorisoksi. Voimakas ja asiallinen puhe otettiin vastaan suosionosoituksin. — „Maamme" päätti Lahden IKL-nuorison ensimmäisen taistelutilaisuuden.

JYVÄSKYLÄ.

Kolmatta sataa henkeä oli kokoontunut Jyväskylän nuoriso-osaston propagandatilaisuuteen Valtiontalon juhlasaliin 7. 2. Nuorison lausuntakuoro esitti aluksi väkevällä tavalla kansallista taistelurunoutta. Toimittaja Heikki *Jahnukainen* puhui tämän jälkeen siitä, millä tavoin marxilaisuus on saatu istutetuksi Suomen työväestön keskuuteen ja mitenkä mikään puolue ei voi tässä vapautua vastuusta. Suomen nuorison tehtävä on nostaa pyyteetön isänmaanrakkaus jälleen kunniaan ja valmistautua palvelemaan kansaansa. Puheen jälkeen ylioppilas Esteri *Etelälahti* esitti herkästi ja taiteellisesti yksinlaulua. Kansanedustaja, rehtori Hilja *Riipinen* sai osakseen valtavat suosionosoitukset noustessaan puhumaan nuorison merkityksestä nykyajan suurissa taisteluissa. Liikuttavasti puhuja vetosi kuulijoihinsa monin esimerkein ja hänen puheensa keskeytettiin usein innostunein suosionosoituksin, jotka jatkuivat pitkään vielä puheen päätyttyäkin. Lopuksi kansallisten nuorten näyttelijät esittivät taidolla näytelmän „Pakolaiset". Tilaisuus oli kokonaisuutena erittäin onnistunut ja taistelumieltä ja -intoa nostattava.

OHJEITA NUORISOPUHUJILLE

Kirj. Erkki Ervamaa

(Jatkoa ed. numeroon.)

Tämän jälkeen sopii vastata kysymykseen: Mikä tehtävä puhujalla on edellä määritellyssä taistelussamme ja millaiseksi hänen työnsä on arvosteltava muun työmme rinnalla?

Ensin on torjuttava eräs vahingollinen väärinkäsitys. Meidän joukossamme tosiasiallisesti ei ole olemassa jakoa sana — teko, sanan miehet — tekojen miehet. On nimittäin hyvinkin yleinen sellainen käsitys, että puhuminen on asia erikseen ja tekeminen kokonaan toinen, vieläpä että puhuminen on melko köykäistä puuhailua varsinaisen taistelun tuoksinassa. Onpa muutamien mielessä sellainen kuva, että puhujat ovat kuin mitäkin kyläkoiria, jotka tarpeen tullen livistävät isäntänsä selän taakse .

On tosin olemassa tyyppejä, joista melkeinpä liioittelematta voi antaa sellaisen kuvan, jonka juuri tahdoimme torjua. Mutta he eivät olekaan mitään puhujia! Kuka tahansa voi heille antaa sopivamman nimen kuin puhuja, julistaja.

Todellinen puhuja on se, joka julistaa sitä, minkä hän on sisintään myöten omistanut itselleen ja nähnyt ehdottoman todeksi ja oikeaksi. Hän tunnustautuu puheessaan julkisesti aatteensa aseenkantajaksi, eikä vain kantajaksi, vaan käyttäjäksi. Hän on valmis menemään tuleen sanojensa todistukseksi. Vain tällainen sanan käyttäjä ansaitsee puhujan nimen meidän taistelussamme ja vain tällaisista on puhe tässä kirjoituksessa.

Huolimatta tästä ja siitä, että jokaisella kansallisen nuorison jäsenellä on velvollisuus viedä laajemmalle sanomaa taistelustamme, on meillä kuitenkin syntynyt erityinen joukko jonka tehtävänä etupäässä on puhuminen. Näin pitääkin olla, sillä kukaan ei voi painokkaasti vaikuttaa, ellei hän saa keskittyä, erikoistua. Jälki, jonka kynnämme, on silloin paljon syvempi. Ja siihen meidän on pyrittävä.

Ja sitäpaitsi! Melko harvassa on sellaisia, joissa kaikki lahjat ja kyvyt ovat yhtyneinä. Tuskin sellaisia on olemassakaan. Mutta se ei ole varmaan tarkoituskaan. Tarkoitus on, että me täydennämme toisiamme. Vasta yhdessä, yhteistyössä, toisiamme välttämättä tarvitsevina me olemme yksi kokonaisuus. Ylhäinen eristyneisyys ei ole asiamme luontoista.

Puhujan tehtävä taistelussamme on mitä tärkein. Eräältä kannalta katsottuna se on aivan perustavaa laatua. Ellei meillä olisi käytettävänä sanaa ja julistajia, ei meidän asiallamme olisi minkäänlaisia mahdollisuuksia mennä eteenpäin. Tästä sanan ainutlaatuisesta merkityksestä on syytä myöhemmin kirjoittaa oma lukunsa.

Puhujan tehtävä on mitä vaikein. Siitäkin on olemassa pinnallisia ja vääriä käsityksiä. Usein luullaan, että puheen pitäminen on niin helppo asia kuin se päältä päin näyttää. Ei huomata, että edellä on käynyt valmistautuminen, joka on suoritettu yksinäisessä kammiossa. Jos nimittäin puhuja on ottanut asiansa vastuunalaisesti ja vakavasti, hän ei saa, eikä voi käydä tehtäväänsä ilman valmistusta ja syventymistä. Muutaman minuutin esiintymistä on usein edeltänyt, ainakin täytyisi edeltää, tuntien, vuorokausien, jopa viikkojenkin työ, joka ei ole vain ajattelemista, vaan koko ihmispersoonan toimintaa. Itse puheen pitämishetkikin saattaa kysyä puhujalta, etenkin nuorelta, paljon. Näköjään rauhallisen pinnan alla saattaa olla kuluttava jännitys ja levoton liike. Kaiken kaikkiaan: asiansa todesta ottava puhuja joutuu antamaan omaa itseään ja siihen tarvittava energia on otettu puhujan hermoista.

Joku voi pitää tätä liioitteluna, mutta sitä se ei ole. Voi olla, että jokaisen kohdalla asia ei ole näin ankara, mutta kyllä toivoton. On huomattava vielä lisäksi, millaisen asian puolesta me puhumme ja millaisessa tilanteessa. Meidän asiamme on tällä hetkellä vihan ja vainon alainen. Meillähän pitää olla suoranaista tunnustajarohkeutta uskaltaaksemme sanoa totuuden loppuunsa asti. Puhujan pitää itse vastata sanoistaan sekä näkyvän että näkymättömän oikeuden edessä. Joka näin ajattelee, hän ei voi leikkiä kuuntelijoittensa edessä. Ellei tämä verota henkisiä voimia, niin ei mikään!

Tämä luku tulee pääasioissaan loppuun käsitellyksi, kun vielä vastaamme kysymykseen: Kuinka paljon me tarvitsemme puhujia taistelussammme ja järjestöjemme palveluksessa? Heistä on vielä huutava puute. Sen tietävät parhaiten ne, jotka ovat omaksi ja järjestönsä vahingoksi puhuneet liikaa. Ihannetila olisi, että jokainen kansallisen nuorison jäsen ja johtaja osaisi pitää tehokkaita puheita. Siihen emme voi koskaan päästä, mutta paljon pitemmälle kyllä nykyistä tilannetta. Kehittymisestä onkin nähtävänä lupaavia merkkejä.

Varhaisnuorison ilmailuharrastuksesta

Lennokkien rakentaminen on kaikkien ilmailuharrastusten tavoin hyvin tarttuvaa. Muutamien harvojen „elinvuosiensa" aikana on se levinnyt kautta koko maapallon ja vallannut itselleen yhä uusia ja uusia kannattajia menettämättä entisiä. Lennokkiharrastus on niin monipuolinen ja laaja, että se voi lakkaamatta tarjota aina uutta, sehän toimii tavallaan yhteydessä nykyään voimakkaasti edistyvän lentokonekehityksen kanssa.

Nuoriso on kautta aikojen ollut kaiken uuden ja kehittyvän esitaistelija. Se on nytkin ottanut ilmailun ja sen yhteydessä myöskin lennokkiharrastelun omaksi asiakseen, jota se tarmokkaasti esteistä välittämättä tulee viemään eteenpäin. Luonnollisestikaan ei ole tarkoitus, että kaikki lennokkiharrastelijat valitsisivat elämänurakseen ilmailun, vaikka se monille tarjoaa tulevaisuudessa mahdollisuuksia. Lennokkiharrastelu pyrkii etupäässä ilmailutuntemuksen levittämiseen mahdollisimman laajoihin piireihin. Jo nuorella iällä opitut lentämisen lait, lentokoneiden yleinen rakenne ja käytännöllinen lujuusoppi sekä ilmatieteen alkeet antavat ihmiselle vanhempana oikean käsityksen ilmailukysymyksistä niitä ratkaistaessa. Hän osaa silloin arvostella oikein lentämisen vaarat, eikä pidä sitä muutamien harvojen uhkarohkeuden näytteenä. Lentoaseen merkitys maanpuolustuksessa on hänelle selvä, ja hän tietää liikennelentolinjojen arvon nykyaikaisessa liikenteessä ja niiden merkityksen kansojen välisinä yhdyssiteinä.

Lennokkikerhot valvovat huolella jäsentensä kehitystä sekä ilmailussa että muutenkin. Kerhojen välityksellä pääsevät lennokkirakentajat yhteyteen ulkomaiden ja kotimaan kaikkien rakentajien kanssa. Käynnit lentokonetehtaissa ja muuallakin ilmailua edustavissa laitoksissa, esitelmät ja rakennuskurssit ovat sangen kehittäviä huomioitaessa nuorison yleissivistyksen kehittämistä. Lähitulevaisuudessa järjestettävät lennokkileirit tarjoavat sitäpaitsi kaupunkilaisnuorisolle oivallisen tilaisuuden virkistymiseen ja nykyään niin „muodissa" olevaan ulkoiluelämään partioleirin tapaan.

Vartuttuaan joutuu nuorukainen automaattisesti vaikeampiin tehtäviin, ja jos hänellä riittää kykyä ja uutteruutta, joutuu hän lennokkiurheilun huippuluokkaan ja ottaa osaa suuriin, maatakäsittäviin, mahdollisesti myöskin kansainvälisiin kilpailuihin ja saa niistä vaikutteita ja kokemuksia, jotka tulevassa elämässä ovat hänelle hyvin tärkeät. — Siirryttyään vanhempiin ikäluokkiin joutuu hän sitten purjelennon kautta moottorilentoon, sotaväessä ilmavoimiin, ja jos hänellä on siihen edellytyksiä, ohjaajakouluun, ja silloin, myös myöhemmin teknillisissä kouluissa ollessaan, on hänelle avautunut tuo tärkeä „ilmailusilmä", hänelle on lukemattomia pikkuseikoja aivan itsestään selviä, seikkoja, jotka toiselle selviää vasta uutteran työn ja huomattavien ponnistusten jälkeen.

Muualla maailmassa, erikoisesti Saksassa, Italiassa, Japanissa ja Venäjälläkin on jo varhain huomattu tämän tärkeys. Kaikissa näissä maissa on nuoriso järjestetty aivan erikosesti ilmailua silmälläpitäen, kaikki ovat mukana, ja valtio johtaa toimintaa. M.m. Berliinissä yksistään on n. 3,700 valtion palkkaamaa lennokkiohjaajaa. — Suomessa on tätä nykyä, koko maata varten y k s i Suomen Ilmapuolustusliiton rakennusohjaaja. Hyvä näinkin, mutta tarvittaisiin paljon, paljon enemmän. Kuitenkin täytyy jokaisen asiaan innostuneen itse omasta puolestaan jatkaa ja kehittää työtään tällä alalalla.

Ilolla voimme todeta, että Suomessa osataan ja kyetään rakentamaan aivan erinomaisia, kansainvälistä luokkaa olevia koneita, ja lienemme tällä haavaa aivan etunenässä Euroopassa, erikoisesti n.k. amerikkalaisen suunnan mukaisia koneita rakentaessamme. Nyt puuttuu vain harrastuksen leviäminen koko maassamme, jokaisessa kolkassa. Silloin tulokset aivan itsestään tulevat ilmi ja kohoavat ja nuorison harrastus maanpuolustusta kohtaan kasvaa.

Ja sellaista nuorisoahan Isänmaan tulevaisuus tarvitseekin.

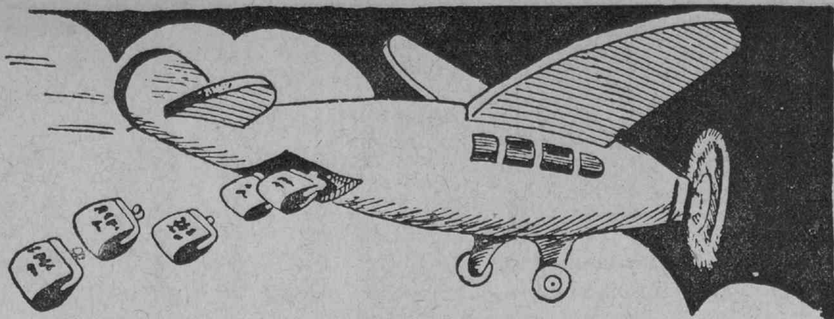
Eräässä määrässä on puhujataitoa vaadittava aivan välttämättömästi. Mikä olisi nuorisojärjestön johtaja, joka ei osaa puhua? Organisaattori, järjestöohjaaja, paikallisjohtaja, ryhmänjohtaja, he kaikki olisivat työssään paljon vailla, ellei heillä olisi edes auttavaa puhelahjaa.

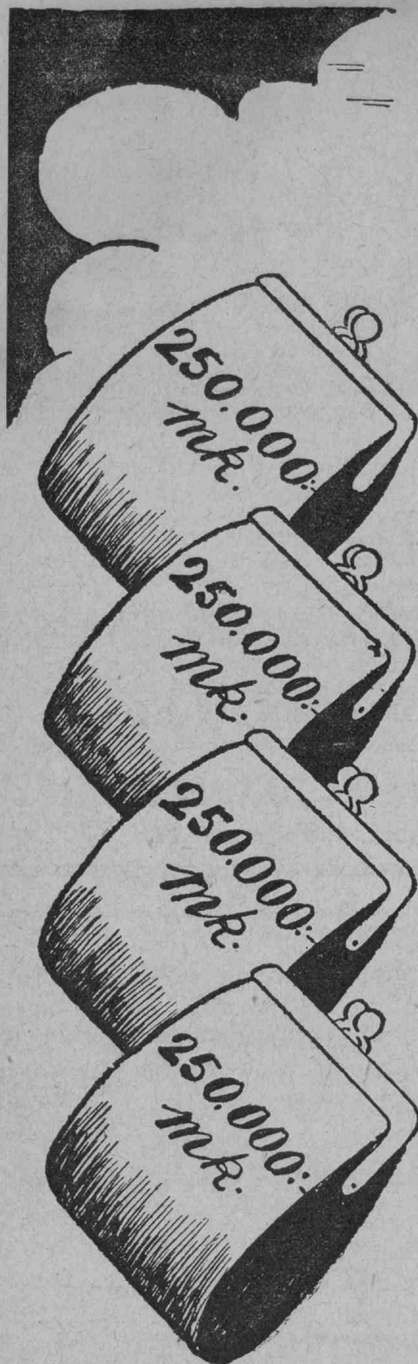
Voi olla olemassa johtaja, joka on perin harvasanainen ja kankeakielinen. Tässä ei ole suinkaan tarkoitus peloitella häntä pois tärkeältä paikaltaan. On huomattava, että se puhe, mitä me tarvitsemme, ei ole livertelyä eikä lavertelua, vaan jotain aivan toista. Meikäläisen puheen voi pitää juuri sellainen harvasanainen ja kankeakielinen. Se voi tapahtua parilla sanalla, äänenpainolla, värityksellä, katseella tai jollain muulla aavistamattomalla ilmaisukeinolla. Vain yhtä tarvitaan: nuorta, hehkuvaa sydäntä.

Puhtaasti käytännöllisten asiain selvittämiseen tarvitaan vain aivan tavallista ja luonnollista kykyä puhua sitä kaunista suomenkieltä, jonka olemme saaneet ajatustemme ilmaisuvälineeksi. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö kuka tahansa tähän kykenisi.

Mutta joka tapauksessa meillä on asia, joka on vietävä kuin harmaan kiven lävitse. Siihen tarvitaan nuori julistajakaarti, jonka sanassa on särkevää ja voittavaa voimaa. Sellaisen syntyminen ja laajeneminen olisi suuri lahja kansalliselle nuorisolle. Sentähden meidän on ruvettava etsimään sitä ja mikäli mahdollista kasvattamaan sen taistelutehoa. Tärkeintä on, että jokaisella kansallisen nuorison jäsenellä on yksi into: into saada olla käytettävänä.

(Jatk.)

ILMAILUARPOJA

ostamalla tuemme maamme vapaaehtoista ilmapuolustustyötä — vieläpä samalla voimme itse tulla vaikkapa

miljoonan omistajaksi

sillä Ilmailuarpajaisissa on neljä päävoittoa, joista kunkin arvo on

SMK. 250.000:—

eli yhteensä siis

SMK. 1.000.000:—

Pienin voitto on Smk. 400:-

Arvan hinta Smk. 100:-

Arvonta maaliskuun 8 päivänä 1937

Suomen Ilmapuolustusliiton Arpajaistoimisto
Helsinki - Yrjönkatu 23 G 5

Lähettäkää minulle .... kpl. Ilmailuarpoja. Mukana seuraa maksuksi Smk. .... ja Smk. 4: — postikuluiksi.

Nimi: ....

Osoite: ....

Luo Lippujen

Lakeuden Kirjapaino, Seinäjoki 1937.